

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4774/2018
12.03.2020. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца „АА BANK“ АД ..., коју заступају Александар Петровић, Бранислав Глогоњац и Александра Глогоњац, адвокати из ..., против тужених ББ, ВВ и ГГ, свих из ..., које заступа Јелена Мудринић, адвокат из ..., ДД из ..., са боравиштем у ..., кога заступа Иван Ивановић, адвокат из ..., „ЂЂ“ ДОО из ... и „ЕЕ“ ДОО ..., које заступа Светлана Стојковић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5863/17 од 11.01.2018. године, у седници већа одржаној дана 12.03.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5863/17 од 11.01.2018. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 96/14 од 01.06.2017. године делимично је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени „ЂЂ“ ДОО ... да тужиоцу исплати износ од 1.794.886,65 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС са затезном каматом почев од 09.04.2016. године па до исплате као и износ од 143.415,00 динара са затезном каматом почев од 09.04.2016. године па до исплате (став први изреке). Истом пресудом одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавежу остали тужени да тужиоцу заједно са туженим „ЂЂ“ ДОО солидарно исплате износ од 1.794.886,65 евра у динарској противвредности са каматом од 10.02.2014. године и износ од 143.415,00 динара са каматом од 10.02.2014. године (став други изреке). Обавезан је тужени „ЂЂ“ ДОО ... да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 497.900,00 динара са каматом од 01.06.2017. године па до исплате (став трећи изреке). Обавезан је тужилац да туженом „ЕЕ“ ДОО ... на име трошкова поступка исплати 393.300,00 динара (став четврти изреке) као и туженима ББ, ВВ, ГГ и ДД на име трошкова поступка износ од 460.500,00 динара (став пети изреке). Обавезан је тужилац да туженом ДД на име трошкова парничног поступка исплати још износ од још 79.800,00 динара (став шести изреке).

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 5863/17 од 11.01.2018. године одбијена је жалба тужиоца и потврђена наведена пресуда у ставу 2, 4, 5 и 6. изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену благовремено је изјавио ревизију тужилац због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку и налази да ревизија није основана.

У спроведеном поступку нема битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју суд по ревизији пази по службеној дужности. На друге повреде поступка се не указује конкретно. Описно упућивање на постојање битне повреде парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку није од значаја јер наведена повреда поступка није ревизијски разлог у смислу члана 407. истог закона.

Према утврђеном чињеничном стању тужени ББ, ВВ, ГГ и ДД и Привредно друштво „ЖЖ“ ДОО ... као и 33 су као суинвеститори закључили уговор о изградњи стамбено пословног објекта у улици ... број .. у ... са привредним друштвом „ИИ“ као инвеститором, који је оверен пред Другим основним судом у Београду 20.04.2010. године. Ради изградње тог објекта привредно друштво „ИИ“ је са туужиоцем закључило уговор о дугорочном стамбеном кредиту број Кр 2010/.. дана 30.03.2010. године којим је банка одобрила кредит у износу од 1.200.000 евра при чему су тужени ББ, ВВ, ГГ и ДД дали заложну изјаву на основу које је извршен упис хипотеке на објекту у изградњи. „ИИ“ је 05.09.2011. године закључила уговор о регулисању међусобних односа са туженим „ЂЂ“ ДОО ... поводом изградње стамбено пословног објекта у Улици ... бр. .. којим је „ИИ“ уступила завршетак изградње наведеног стамбено пословног објекта туженом „ЂЂ“ ДОО, који ће својим средствима окончати радове. Дана 13.09.2011. године тужени „ЂЂ“ ДОО је са туужиоцем закључио уговор о краткорочном динарском кредиту Кр 2011/.. на основу кога му је као кориснику кредита одобрен кредит у динарској противвредности од 1.250.000 евра, при чему је као средство обезбеђења кредита установљена извршна вансудска хипотека на објекту у изградњи на основу заложних изјава 1-4 тужених. Правни следбеник привредног друштва „ИИ“ је тужено Привредно друштво „ЕЕ“ ДОО.

Дана 03.10.2011. године закључен је уговор о асигнацији између „ИИ“ ДОО из ..., дужника по уговору о кредиту Кр 2010/.. као асигнанта - упутиоца, „ЂЂ“ ДОО из ..., као асигната - упућеника и туужиоца као асигнатара - примаоца упута на основу кога је асигнант упутио асигната да за његов рачун изврши уплату асигнатару у износу од 119.828.448,67 динара, обзиром да асигнат има обавезу да измири дуг асигнанту на основу уговора о регулисању међусобних односа од 05.09.2011. године а да асигнант има обавезу да измири дуг асигнатару – туужиоцу по уговору о дугорочном динарском кредиту са валутном клаузулом бр. Кр 2010/.. од 30.03.2010. године, након чега је привредном друштву „ИИ“ 17.10.2011. године извршена уплата у износу од 119.828.468,67 динара по основу асигнације и истог дана је извршена исплата наведеног износа на основу асигнације у корист АА банке. Спроведеним вештачењем је утврђено да тужени „ЕЕ“ ДОО ... као правни следбеник „ИИ“ нема неизмирених дуговања по основу кредита Кр 2010/.. од 30.03.2010. године. Тужилац је дана 01.07.2012. године због неплаћања доспелог кредита Кр 2011/.. прогласио кредит доспелим. Након раскида уговора укупан износ допелих обавеза је утврђен вештачењем.

На утврђено чињенично стање правилно је побијаном одлуком примењено материјално право одбијањем тужбеног захтева.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је давалац два кредита: број Кр. 2010/.. од 30.03.2010. године и број Кр. 2011/.. закљученог 13.09.2011. године. Побијеном одлуком правилно је оцењено да је кредит број Кр. 2010/.. измирен у

целости услед чега тужени „ЕЕ“ као правни следбеник корисника наведеног кредита „ИИ“ нема дуговања по овом основу. У односу на кредит број Кр. 2011/.. тужилац је уговор закључио са туженим „ЂЂ“ ДОО, који је непобијаним делом другостепене одлуке обавезан на исплату дуга за неизвршене уговорне обавезе према тужиоцу. У односу на остале тужене који нису корисници кредита, нити јемци правилно је оцењен недостатак пасивне легитимације и тужбени захтев одбијен.

Према члану 2. Закона о хипотеци („Службени гласник РС“ 115/2005) хипотека је заложно право на непокретности, која овлашћује повериоца да, ако дужник не исплати дуг о доспелости захтева наплату потраживања обезбеђеног хипотеком из вредности непокретности, пре обичних поверилаца и пре доцнијих хипотекарних поверилаца, без обзира у чијој својини се непокретност налази. Стога, према туженима ББ, ВВ, ГГ и ДД као хипотекарним дужницима тужилац у поступку наплате дуга према туженом „ЂЂ“ ДОО као хипотекарни поверилац може истицати право намирења из вредности објекта, који је предмет залогa али нема према њима облигационо правно потраживање на име дуга као уговорној страни, кориснику кредита. Други пуноважан правни основ потраживања није истицан и не произилази из изведених доказа.

Ревизијом се неосновано оспорава побијана одлука због рестриктивне примене основа потраживања, јер је садржина права и обавеза у овом случају изричито прописана уговорима о кредиту и заложним изјавама и не може се проширивати на трећа лица мимо уговора а према околностима случаја.

Како се ни осталим ревизијским наводима не доводи у сумњу правилност и законитост побијане одлуке одлучено је као у изреци пресуде на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић